

Arrest

nr. 237 158 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 september 2012, verklaart er zich op 17 september 2012 een eerste maal vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. X van 9 oktober 2013 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 21 november 2014 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. 201 692 van 26 maart 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 26 oktober 2018 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 14 februari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 18 februari 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, B.K., verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 06/06/1983 te Jamkay Cheema geboren. U stelde een christen te zijn die predikte. Omwille van uw religieuze activiteiten (namelijk prediken) werd u in 2011 geslagen door mensen van de organisatie Sunni-e Tehrek. In oktober 2011 verhuisde u van uw geboortedorp naar Lahore waar u nog steeds predikte en mensen hielp bekeren. Op 26/02/2012 keerde u terug naar uw geboortedorp omdat er een bekende prediker in uw dorp kwam spreken. Toen u samen met uw broer van de kerk waar de man kwam spreken terugkeerde werden jullie door een groep mensen aangevallen. Uw broer kon wegvlugten maar u werd in elkaar geslagen. Toen u bijkwam bevond u zich op het politiekantoor. U werd er vastgehouden. Na 4 uur kon een pastoor u vrijkopen en keerde u terug naar Lahore waar u in het ziekenhuis herstelde van uw opgelopen verwondingen. Op 28/02/2012 werd een klacht tegen u opgesteld omdat u van blasfemie werd beschuldigd. U zou op 26/02/2012 de profeet hebben beledigd en een Koran hebben verbrand. Op 01/03/2012 zijn ze nog naar uw huis gekomen en sloegen ze uw broer in elkaar. Ook uw moeder werd bij deze inval geslagen. Hierdoor kreeg uw moeder een hartaanval waaraan ze overleed. Op 30/07/2012 ontvluchtte u Pakistan en reisde naar België waar u op 16/09/2012 aankwam. De dag nadien diende u er een asielaanvraag in. Toen uw broer op 24/12/2012 het graf van zijn moeder bezocht werd hij wederom aangevallen. Hij werd met een metalen stok geslagen en overleed aan zijn verwondingen. Op 7 juni 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging, dit omwille van uw volledig ontoereikende kennis van de aanklacht tegen u. Er kon ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van uw juridische documenten. U diende een beroep in tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde in oktober 2013 bovenstaande beslissing.

Op 21 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op uw problemen zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag. U zou ondertussen ter dood veroordeeld zijn. U haalde ook aan dat uw vader geslagen en mishandeld werd toen hij een document voor u wilde gaan halen op het politiekantoor. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: brieven van verschillende christelijke organisaties, een brief van uw Belgische advocaat, een vonnis, een krantenartikel, een brief van de nazim en pamfletten. Op 22 januari 2015 werd uw tweede asielaanvraag in overweging genomen. Na een interview bij het CGVS werd u echter een weigeringsbeslissing betekend op 18 oktober 2017. Er kon immers wederom geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen en u legde eveneens opnieuw twijfelachtige documenten voor om u verklaringen te staven. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de RvV volgde de beslissing van het CGVS in hun arrest van 26 maart 2018.

Op 26 oktober 2018 diende u zonder te zijn teruggekeerd naar Pakistan een derde verzoek om internationale bescherming in. Heden stelt u dat uw problemen zoals u die uiteenzette in uw eerdere verzoeken om internationale bescherming nog steeds actueel zijn. Bovendien werd uw nonkel in het begin van 2018 gedood omwille van zijn religie en werd uw vader doorheen het jaar 2018 verschillende keren geslagen omwille van uw problemen. U vreest dan ook dat hij hierdoor om het even zal komen. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: een brief van uw advocaat, 3 beëdigde verklaringen, documenten in verband met een rechtszaak, medische attesten, een dreigbrief, 2 fatwa's, een FIR en een drie enveloppes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name die u en uw familie kenden omdat u verdacht wordt van blasfemie, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt immers geen enkel bewijs voor van de dood van uw nonkel, noch dat deze verband zou houden met uw persoonlijke problemen. Ook wat betreft de problemen van uw vader legt u geen enkel overtuigend bewijs voor.

Ook de documenten die u voorlegt kunnen de eerder appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u reeds bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming niet terugdeinsde van het gebruik van vervalste documenten. Ook de documenten die u neerlegt om uw huidige verzoek om internationale bescherming te staven bevatten voldoende elementen die de oprechtheid ervan ondermijnen. Zo legt u allereerst drie enveloppes neer die de reisweg van uw documenten zouden moeten kunnen staven, maar deze doen dat allerminst. Integendeel, de witte enveloppe die volgens u de meeste juridische documenten bevatte, bevat enkel een adres en geen frankering. Het lijkt er dan ook op dat deze enveloppe enkel gefabriceerd werd om de waarde van uw bewijsmateriaal te verhogen. De andere enveloppes bewijzen enkel dat u post ontving uit Punjab, maar niet van wie en wat de inhoud was van die enveloppes. Bovendien bevatten haast alle documenten die u voorlegt dezelfde stempels, zij het in andere kleuren. Zowel de dreigbrief, Fatwa, de documenten van het ziekenhuis, de FIR en de beëdigde verklaringen bevatten dezelfde stempel. Deze documenten zijn echter allen van volledig verschillende aard en er is daarbij geen reden waarom zij allen dezelfde stempel zouden moeten bevatten. Op deze basis kan dan ook reeds gesteld worden dat de door u voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde hebben en uw derde verzoek om internationale bescherming dan ook niet kunnen ondersteunen.

Deze vaststelling wordt overigens bevestigd bij een verdere analyse van de door u neergelegde documenten. Zo blijkt de inhoud van de **Fatwa van 2012** die u neerlegt in strijd met uw eerdere verklaringen. Volgens dit document zou er immers een Fatwa tegen u zijn uitgesproken op 1 januari 2012, terwijl u bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming nooit vermeldde dat er een Fatwa tegen u werd uitgesproken. Bovendien verklaarde u eerder dat uw problemen pas startten na 26 februari 2012, hetgeen volledig in strijd is met de datum waarop de door u neergelegde Fatwa werd opgesteld. Er kan dan ook besloten worden dat het een vervalst document betreft. Aangezien de **Fatwa van 2018** exact hetzelfde uiterlijk en haast dezelfde inhoud heeft als die van 2012 kan er ook geen geloof gehecht worden aan de oprechtheid van dit document. Hierbij is het overigens zeer opvallend dat de Fatwa's die tegen u en uw vader werden uitgevaardigd beide effectief op papier gezet werden, hetgeen zelden gebeurd, en bovendien op exact dezelfde wijze met een interval van zes jaar tussenin.

Ook de **First Information Report (FIR)** die u voorlegt blijkt niet oprecht. Zo werden er in het document aanpassingen gedaan met stylo. Bovendien legde u twee versies neer van hetzelfde document. Hierbij slaagde u er echter niet in om het originele exemplaar of een geattesteerde kopie neer te leggen. FIR's worden in Pakistan immers genoteerd op carbonpapier en hierbij wordt een exemplaar gegeven aan de persoon die de klacht indient (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Deze versie legt u echter niet voor. Het is daarnaast ook mogelijk om een officiële kopie van een FIR op te vragen en dit document bevat dan een stempel met de boodschap: "attested copy". De door u voorgelegde documenten bevatten dergelijke stempel echter niet waardoor ze absoluut geen bewijswaarde meer hebben.

Wat betreft de documenten die u voorlegt betreffende de **rechtszaak** die lopende zou zijn en die uw problemen zouden kunnen staven dient gesteld te worden dat deze documenten enkel de beoordeling van eventuele schending van artikel 22 A en B van de Criminal Penal Code betreft. Hierbij wordt nagegaan of de politie correct gehandeld heeft bij het behandelen van een klacht (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij luidde het vonnis dat de politie de klacht van uw vader moest registreren en behandelen. Met andere woorden, de rechtbank gaf uw vader gelijk en er kan dan

ook besloten worden dat hij over de nodige bescherming beschikt in Pakistan. De documenten van de rechtszaak bespreken echter niet de aard van de klacht die uw vader zou hebben ingediend of de problemen die hij zou gekend hebben. Ook dit document kan uw huidige verzoek om internationale bescherming dan ook onmogelijk ondersteunen.

Ook de bewijswaarde van de **dreigbrief** die u voorlegt is bijzonder relatief. Deze brief kan immers door eender wie zijn opgesteld en bevat bovendien nog eens stempels van de notary public of Lahore, hetgeen toch zeer bevreemdend is. De **medische documenten** die u voorlegt kunnen uw huidige verzoek om internationale bescherming niet staven. Ook deze documenten kunnen immers eenvoudig nagemaakt worden. Bovendien bevatten ze enkel informatie over kneuzingen en niet over hoe deze werden veroorzaakt, laat staan door wie en om welke reden.

De **beëdigde verklaringen** die u voorlegt kunnen uw asielrelaas eveneens niet onderbouwen. Ze bevatten immers allemaal exact dezelfde tekst en hebben dan ook een zeer gesolliciteerd karakter. Bovendien werden zij ingediend door andere Christenen die onmogelijk als neutrale partij beschouwd kunnen worden. Voorts zijn deze verklaringen door geen enkele instantie beschouwd als bewezen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde “te zeggen voor recht dat er relevante nieuwe elementen zijn en het volgend verzoek ontvankelijk te verklaren; verwerende partij uit te nodigen de onderzoeksdaden te verrichten hoger bepaald”.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een naamkaartje (stuk 2), een e-mailbericht (stuk 3) en een rapport (stuk 4).

Met een aangetekend schrijven van 26 februari 2020 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de geboorteakte van zijn in België geboren kind, de “bijlage 26” van zijn partner en de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofde van zijn partner (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 4 maart 2020 een aanvullende nota bij met een weblink naar het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Pakistan – Security Situation” van oktober 2019 (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.1.1. Middelen

2.3.1. Op 17 september 2012 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij in Pakistan wordt bedreigd in het kader van een klacht tegen hem wegens blasfemie. Bij 's Raads arrest nr. 111 557 van 9 oktober 2013 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de tegen verzoeker ingediende klacht wegens blasfemie.

Op 21 november 2014 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij voegt toe dat hij intussen ter dood werd veroordeeld en dat zijn vader werd geslagen en mishandeld. Tevens legt hij een aantal bijkomende documenten voor. Bij 's Raads arrest nr. 201 692 van 26 maart 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de tegen verzoeker ingediende klacht wegens blasfemie, temeer gelet op het twijfelachtig karakter van de documenten die hij ter staving van zijn relaas voorlegt.

Op 26 oktober 2018 dient verzoeker onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt opnieuw in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij voegt toe dat een oom van hem begin 2018 werd gedood

omwille van zijn religie en dat zijn vader in de loop van het jaar 2018 verschillende keren werd geslagen omwille van verzoekers problemen en waardoor hij vreest dat zijn vader hierdoor om het leven zal komen. Verzoeker legt tevens een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.4. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers vluchtrelaas door zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn eerdere verklaringen betreffende zijn vluchtrelaas, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming louter volharden in en voortbouwen op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden ten tijde van verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet kan herstellen; tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen rechtsmiddelen meer kan aanwenden tegen 's Raads beoordeling in het kader van verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name die u en uw familie kenden omdat u verdacht wordt van blasfemie, moet worden bevestigd dat uw vorige verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt immers geen enkel bewijs voor van de dood van uw nonkel, noch dat deze verband zou houden met uw persoonlijke problemen. Ook wat betreft de problemen van uw vader legt u geen enkel overtuigend bewijs voor.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het door hem in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegde document van CLAAS weliswaar (ver)vals(t) is doch dat hij hiervan niet op de hoogte was, dient erop gewezen dat verzoeker middels onderhavig verzoekschrift geen rechtsmiddelen kan aanwenden tegen 's Raads beoordeling van dit document in het kader van verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming. In zijn arrest nr. 201 692 van 26 maart 2018 oordeelde de Raad dienaangaande als volgt:

“Met het louter volharden in het gegeven dat hij wel degelijk bedreigd en aangevallen werd door drie leden van de moslimorganisatie Sunni-e Tehrek omdat hij christen is en mensen heeft proberen te

bekeren, hetgeen ook zou blijken uit het uittreksel uit het "annual report 2013" van de Pakistaanse NGO CLAAS – die wel degelijk professioneel is nu verschillende asielinstanties met de NGO samenwerkt om informatie te vergaren over de situatie van christenen in Pakistan – (stuk 3), slaagt verzoeker er geenszins in om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Immers, in het uittreksel van het "annual report 2013" van CLAAS staat te lezen dat "following victims approached CLAAS" (vrije vertaling: de volgende slachtoffers hebben CLAAS benaderd). Hieruit blijkt dat de NGO zich voor het opstellen van het in het rapport opgenomen feitenrelaas van verzoekers problemen omwille van zijn religie baseerde op verzoekers verklaringen. De vaststelling dat het door verzoeker uiteengezette relaas werd opgenomen in het "annual report 2013" vormt derhalve geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten. Voorts kan met verzoeker worden vastgesteld dat in het rapport geenszins melding wordt gemaakt van zijn veroordeling tot de doodstraf op basis van de artikelen 295 C en 298 C van het Pakistaanse strafwetboek – informatie die volgens verzoeker evenmin opgenomen zou zijn in een recenter jaarverslag, dat hij evenwel niet bijbrengt – ondanks het feit dat hij aangeeft reeds sinds maart 2013 op de hoogte te zijn van het vonnis waarin hij ter dood wordt veroordeeld (administratief dossier, stuk 5, p. 5)."

Dat verzoeker in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming gebruik maakte van een (ver)vals(t) stuk, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de bewijswaarde van de documenten in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker niet op de hoogte kon zijn van het (ver)vals(t) karakter van een door hem zelf ter staving van zijn eigen vluchtrelaas voorgelegd document. Redelijkerwijze dient immers aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de herkomst en de inhoud van de door hem ter staving van zijn vluchtrelaas voorgelegde documenten.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) aanvoert dat hij op 6 februari 2020 telefonisch contact had met de advocaat van zijn vader, dat zijn vader werd aangehouden door de politie maar middels tussenkomst van zijn advocaat werd vrijgelaten, dat de advocaat vermoedt dat de klachten tegen verzoekers vader afkomstig zijn van de fundamentalistische groep Sunni Taricq, dat zijn vader is verhuisd naar Gujarat, dat de advocaat verzoeker aanraadt om voorzichtig te zijn omdat hij zelf en zijn gezin ook worden bedreigd indien hij verder zou gaan met de verdediging van verzoekers vader en dat hij met zijn vader niet tot een echt (telefonisch) gesprek kwam omdat zijn vader depressief en geëmotioneerd is, komt hij eveneens niet verder dan het voortbouwen op een relaas dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden, hetgeen de geloofwaardigheid van dit relaas niet kan herstellen. Bovendien betreffen dit slechts blote beweringen vanwege verzoeker, die mede gelet op de vaststelling dat verzoeker reeds gebruik maakte van (ver)vals(t)e stukken geenszins van aard zijn om op de motieven in de bestreden beslissing en/of de beoordeling in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming alsnog een ander licht te werpen.

Waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschiet in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

2.3.5. Met betrekking tot de bijkomende documenten die verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Ook de documenten die u voorlegt kunnen de eerder appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u reeds bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming niet terugdeinsde van het gebruik van vervalste documenten. Ook de documenten die u neerlegt om uw huidige verzoek om internationale bescherming te staven bevatten voldoende elementen die de oprechtheid ervan ondermijnen. Zo legt u allereerst drie enveloppes neer die de reisweg van uw documenten zouden moeten kunnen staven, maar deze doen dat allerminst. Integendeel, de witte enveloppe die volgens u de meeste juridische documenten bevatte, bevat enkel een adres en geen frankering. Het lijkt er dan ook op dat deze enveloppe enkel gefabriceerd werd om de waarde van uw bewijsmateriaal te verhogen. De andere enveloppes bewijzen enkel dat u post ontving uit Punjab, maar niet van wie en wat de inhoud was van die enveloppes. Bovendien bevatten haast alle documenten die u voorlegt dezelfde stempels, zij het in andere kleuren. Zowel de dreigbrief, Fatwa, de documenten van het ziekenhuis, de FIR en de beëdigde verklaringen bevatten dezelfde stempel. Deze documenten zijn echter allen van volledig verschillende aard en er is daarbij geen reden waarom zij allen dezelfde stempel zouden moeten bevatten. Op deze basis kan dan ook reeds gesteld worden dat de door u voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde hebben en uw derde verzoek om internationale bescherming dan ook niet kunnen ondersteunen.

Deze vaststelling wordt overigens bevestigd bij een verdere analyse van de door u neergelegde documenten. Zo blijkt de inhoud van de **Fatwa van 2012** die u neerlegt in strijd met uw eerdere verklaringen. Volgens dit document zou er immers een Fatwa tegen u zijn uitgesproken op 1 januari 2012, terwijl u bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming nooit vermeldde dat er een Fatwa tegen u werd uitgesproken. Bovendien verklaarde u eerder dat uw problemen pas startten na 26 februari 2012, hetgeen volledig in strijd is met de datum waarop de door u neergelegde Fatwa werd opgesteld. Er kan dan ook besloten worden dat het een vervalst document betreft. Aangezien de **Fatwa van 2018** exact hetzelfde uiterlijk en haast dezelfde inhoud heeft als die van 2012 kan er ook geen geloof gehecht worden aan de oprechtheid van dit document. Hierbij is het overigens zeer opvallend dat de Fatwa's die tegen u en uw vader werden uitgevaardigd beide effectief op papier gezet werden, hetgeen zelden gebeurd, en bovendien op exact dezelfde wijze met een interval van zes jaar tussenin.

Ook de **First Information Report (FIR)** die u voorlegt blijkt niet oprecht. Zo werden er in het document aanpassingen gedaan met stylo. Bovendien legde u twee versies neer van hetzelfde document. Hierbij slaagde u er echter niet in om het originele exemplaar of een geattesteerde kopie neer te leggen. FIR's worden in Pakistan immers genoteerd op carbonpapier en hierbij wordt een exemplaar gegeven aan de persoon die de klacht indient (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Deze versie legt u echter niet voor. Het is daarnaast ook mogelijk om een officiële kopie van een FIR op te vragen en dit document bevat dan een stempel met de boodschap: "attested copy". De door u voorgelegde documenten bevatten dergelijke stempel echter niet waardoor ze absoluut geen bewijswaarde meer hebben.

Wat betreft de documenten die u voorlegt betreffende de **rechtszaak** die lopende zou zijn en die uw problemen zouden kunnen staven dient gesteld te worden dat deze documenten enkel de beoordeling van eventuele schending van artikel 22 A en B van de Criminal Penal Code betreft. Hierbij wordt nagegaan of de politie correct gehandeld heeft bij het behandelen van een klacht (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij luidde het vonnis dat de politie de klacht van uw vader moest registreren en behandelen. Met andere woorden, de rechtbank gaf uw vader gelijk en er kan dan ook besloten worden dat hij over de nodige bescherming beschikt in Pakistan. De documenten van de rechtszaak bespreken echter niet de aard van de klacht die uw vader zou hebben ingediend of de problemen die hij zou gekend hebben. Ook dit document kan uw huidige verzoek om internationale bescherming dan ook onmogelijk ondersteunen.

Ook de bewijswaarde van de **dreigbrief** die u voorlegt is bijzonder relatief. Deze brief kan immers door eender wie zijn opgesteld en bevat bovendien nog eens stempels van de notary public of Lahore, hetgeen toch zeer bevreemdend is. De **medische documenten** die u voorlegt kunnen uw huidige verzoek om internationale bescherming niet staven. Ook deze documenten kunnen immers eenvoudig nagemaakt worden. Bovendien bevatten ze enkel informatie over kneuzingen en niet over hoe deze werden veroorzaakt, laat staan door wie en om welke reden.

De **beëdigde verklaringen** die u voorlegt kunnen uw asielrelaas eveneens niet onderbouwen. Ze bevatten immers allemaal exact dezelfde tekst en hebben dan ook een zeer gesolliciteerd karakter. Bovendien werden zij ingediend door andere Christenen die onmogelijk als neutrale partij beschouwd kunnen worden. Voorts zijn deze verklaringen door geen enkele instantie beschouwd als bewezen."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift verwijst naar het gebruik van een (ver)vals(t) stuk in het kader van zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*, sub 2.3.4.).

Waar verzoeker aanvoert dat de witte envelop zonder frankering werd meegebracht door de heer L.B., dient vastgesteld dat dit louter een *post factum*-bewering betreft. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming maakte verzoeker hiervan geen enkele melding. Aangezien het reeds verzoekers derde verzoek om internationale bescherming betreft, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker terdege op de hoogte is van het belang van het afleggen van volledige verklaringen alsook van het belang van het voorleggen van bewijskrachtige documenten, zodat kan worden verwacht dat verzoeker van meet af aan zou verduidelijken op welke wijze hij deze envelop had bekomen, *quod non*. Het voorlegde naamkaartje en het e-mailbericht (verzoekschrift, stukken 2 en 3) doen hieraan geen afbreuk. Het naamkaartje vermeldt de Belgische vzw "Pakistan Minority Aid", hetgeen doet vermoeden dat deze vzw personen die behoren tot Pakistaanse minderheden in België bijstaat waardoor de via deze vzw bekomen stukken reeds een gesolliciteerd karakter hebben, temeer gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Pakistan (zie map 'Landeninformatie'). Dit gesolliciteerd karakter blijkt ook uit het feit dat de bevestiging in het e-mailbericht er enkel kwam op vraag van verzoekers raadsman alsmede uit de uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat de heer L.B. behoort tot dezelfde kaste als verzoeker. Als zodanig slaagt verzoeker er niet in alsnog een afdoende verschoning te bieden voor het voorleggen van een ongefrankeerde envelop. In zoverre enig geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering dat deze ongefrankeerde envelop door de heer L.B. werd meegenomen uit Pakistan, *quod non*, dan doet dit op zich geen enkele afbreuk aan de overige motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker erop wijst dat de overige twee enveloppen niet naar hem werden verstuurd maar wel naar een vrouw die volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift "*sinds tientallen jaren werkzaam [is] bij het Protestants Sociaal Centrum te Antwerpen*" en dat de omstandigheid dat deze vrouw verzoeker behulpzaam is geweest bij het indienen van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming bijdraagt tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen gelet op "*haar grote ervaring en serieux*", komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-bewering. In zoverre al kan worden aangenomen dat de betreffende vrouw van het Protestants Sociaal Centrum te Antwerpen tientallen jaren ervaring heeft, doet de omstandigheid dat een aantal van de door verzoeker voorgelegde documenten in aan haar gerichte enveloppen naar België werden gestuurd geen enkele afbreuk aan de motieven aangaande deze documenten in de bestreden beslissing. Evenmin kan deze blote bewering de bewijswaarde van deze documenten vergroten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de stempels op de door hem voorgelegde documenten telkens dezelfde zijn omdat "*deze stempels werden aangebracht door een notaris op vraag van de advocaat van de vader van verzoeker, in de verwachting dat deze stempels de documenten een grotere bewijskracht zouden geven*", komt hij tevens niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering, waarvan hij nooit eerder melding maakte hoewel zulks wel degelijk van hem kon worden verwacht (zie *supra*). Bovendien kan niet worden ingezien waarom het louter aanbrengen van een stempel van een notaris op documenten die niet door deze notaris werden opgesteld, de bewijswaarde van deze documenten zou vergroten. Het is dan ook niet aannemelijk dat de advocaat van verzoekers vader hierom zou hebben verzocht. Dat een notaris ook een dreigbrief van een stempel zou voorzien, is bovendien dermate onaannemelijk dat verzoekers *post factum*-uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift van iedere geloofwaardigheid is ontdaan, waardoor eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Met betrekking tot de fatwa van 2012 voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in oktober 2011 werd geslagen door mensen van de organisatie Sunni-e Tehrek en naar Lahore vluchtte. Hij stelt tevens dat hij pas na de ontvangst van de enveloppen op de hoogte kwam van het feit dat er tegen hem een fatwa werd uitgevaardigd in 2012 en 2018. Indien hij dit had geweten, zo stelt hij verder, zou hij in februari 2012 niet hebben durven terugkeren naar zijn dorp. De Raad wijst erop dat het feit of de fatwa van 2012 al dan niet werd opgesteld voor of na de aanvang van verzoekers problemen, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker van deze fatwa nooit eerder melding maakte. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker reeds van bij het uitbrengen van deze fatwa hiervan op de hoogte was. Dat verzoeker pas na de ontvangst van de enveloppen waarmee deze fatwa (alsook die van 2018) aan hem in België werden bezorgd op de hoogte kwam, is dan ook geenszins aannemelijk. De Raad wijst erop dat hij reeds in zijn arrest nr. 111 557 van 9 oktober 2013 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde als volgt:

"[...] Verzoeker kon voorts niet aangeven wanneer de rechtszaak tegen hem werd opgestart, noch welke bewijsstukken er in de rechtszaal al tegen hem werden voorgelegd en al evenmin of er al getuigen waren gehoord (gehoorverslag, 6-7, 9). Dat verzoeker nooit zijn advocaat heeft gecontacteerd

om zich afdoende te informeren over de rechtszaak en de beschuldigingen tegen hem, duidt op een manifest gebrek aan interesse over het verloop van zijn rechtszaak en hypothekeert dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde enerzijds dat enkel zijn schoonbroer contact met zijn advocaat onderhoudt doch legde anderzijds na het gehoor bij het Commissariaat-generaal nog een brief neer van zijn advocaat in Pakistan hetgeen er duidelijk op wijst dat verzoeker zich in de mogelijkheid bevond om zijn advocaat te contacteren. Van verzoeker tegen wie een rechtszaak werd opgestart waarin hij beschuldigd wordt van ernstige misdrijven waarop de doodstraf staat kan meer concrete informatie worden verwacht over de actuele situatie van deze zaak. Terecht besloot de bestreden beslissing dienaangaande dat een dergelijke onwetendheid en nalatigheid op een desinteresse duidt die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de ernst van de beschuldigingen die hem ten laste worden gelegd.”

Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift onder meer aangeeft dat de stempels op zijn documenten door een notaris werden aangebracht op aanraden van de advocaat van zijn vader, terwijl hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds melding maakte van een advocaat met betrekking tot de tegen hem ingediende klacht wegens blasfemie, valt niet te rijmen met zijn bewering dat hij pas na ontvangst van de enveloppen waarin deze fatwa's naar hem werden opgestuurd op de hoogte kwam van deze fatwa's. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker van deze fatwa's reeds veel eerder op de hoogte was. Als zodanig getuigt verzoekers houding opnieuw van een gebrek aan interesse, die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de ernst van de beschuldigingen die hem ten laste zouden worden gelegd.

Verder blijkt dat de eerste fatwa werd uitgebracht op 1 januari 2012, terwijl verzoeker eerder verklaarde dat zijn problemen pas begonnen eind februari 2012. Dat verzoeker reeds in oktober 2011 zou zijn aangevallen, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Verzoeker verklaarde hieromtrent immers enkel dat hij toen werd geslagen (zie gehoorverslag eerste verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 13), p.9), terwijl hij voor het overige enkel verhaalde over de bedreigingen in het kader van de blasfemieklacht tegen hem. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ook reeds melding zou hebben gemaakt van problemen naar aanleiding van deze Fatwa van januari 2012, *quod non*.

Dat de fatwa van 2012 en deze van 2018 er exact hetzelfde uitzien en zo goed als dezelfde inhoud hebben, doet verder wel degelijk afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Dat deze fatwa's werden uitgebracht door dezelfde persoon en dat in de fatwa van 2018 wordt verwezen naar de fatwa van 2012 doet geen afbreuk aan het feit dat er tussen beide fatwa's ongeveer zes jaar verstreken. Mede gelet op de informatie in het administratief dossier met betrekking tot corruptie en documentfraude in Pakistan (zie map 'Landeninformatie'), doet de vaststelling dat beide fatwa's er exact hetzelfde uitzien en zo goed als deze inhoud hebben wel degelijk afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Dienaangaande dient er tevens op te worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Met betrekking tot het “*First Information Report*” (FIR) dient vastgesteld dat, in tegenstelling tot de bewering in onderhavig verzoekschrift, niet enkel het cijfer 8 met balpen werd aangepast, maar ook de datum waarop verzoeker en zijn broer zouden zijn aangevallen: waar er “25-12-2012” staat geprint werd dit met balpen aangepast naar “25.2.2012” (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Aangezien dit een cruciaal element betreft in verzoekers vluchtrelaas, doet deze aanpassing wel degelijk afbreuk aan de bewijswaarde van dit FIR. Verder legde verzoeker wel degelijk twee versies van dit FIR neer, één versie legt hij zelf neer op de Dienst Vreemdelingenzaken en één versie werd neergelegd als bijlage bij het schrijven van zijn raadsman aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 oktober 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker verwarring zaait met betrekking tot de vraag of de voorgelegde versies al dan niet een geattesteerde kopie (“*attested copy*”) zijn, dan wel slechts een gewone kopie. In zijn verzoekschrift stelt hij immers dat het niet relevant is dat zijn vader de mogelijkheid had om een geattesteerde kopie te vragen en dat het ontbreken van de vermelding “*attested copy*” op de voorgelegde versies geen afbreuk doet aan het feit dat partijen een stuk in originele versie of in kopie mogen voorleggen en dat elk stuk op zijn eigen merites en zonder vooroordeel moet worden beoordeeld. Hiermee laat hij echter in het ongewisse of de door hem voorgelegde versies van het FIR al dan niet een geattesteerde kopie betreffen. Indien zulks het geval zou zijn, komt dit niet overeen met de informatie betreffende een geattesteerde kopie van een FIR in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), aangezien

de voorgelegde versies geen stempel met “*attested copy*” bevatten waardoor de bewijswaarde ervan wordt ondermijnd. In zoverre de voorgelegde versies een gewone kopie betreffen, dient erop gewezen dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen, temeer daar *in casu* blijkt dat de kopieën werden aangepast met balpen. Het feit dat verzoeker er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over welke soort kopie hij van het FIR voorlegt, doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

Wat betreft de medische documenten meent verzoeker dat het argument van de commissaris-generaal dat dergelijke documenten eenvoudig kunnen worden nagemaakt een dooddoener is. Hij wijst erop dat zijn vader van de aanval op 22 februari 2018 geen medisch verslag kon krijgen omdat de politie hiertoe geen opdracht wilde geven en dat er van de tweede aanval op 10 augustus 2018 wel een medisch verslag werd opgemaakt omdat zijn vader toen een advocaat inschakelde. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat de voorgelegde medische documenten enkel melding maken van kneuzingen, doch geen zicht bieden op hoe deze kneuzingen werden veroorzaakt en/of door wie en om welke reden. Als zodanig kunnen deze medische documenten verzoekers verklaringen over de aanvallen op zijn vader niet staven. Dit klemt des te meer daar dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden nagemaakt, hetgeen de bewijswaarde ervan verder relativeert. Dienaangaande kan dienstig worden verwezen naar de informatie in het administratief dossier met betrekking tot corruptie en documentfraude in Pakistan (zie map 'Landeninformatie').

Inzake de documenten over de rechtszaak van zijn vader, voert verzoeker aan dat hieruit niet kan blijken dat zijn vader effectief bescherming kreeg, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoeker bescherming zou kunnen krijgen, temeer gelet op de twee Fatwa's tegen hem. Volgens verzoeker is de bedoeling van deze documenten om een zicht te bieden op de situatie van zijn vader en diens pogingen om bescherming te vragen tegen de aanvallen van onbekenden. De Raad stelt vast dat deze documenten over de rechtszaak van verzoekers vader stellen dat de politie de klacht van zijn vader dient te registreren en behandelen. Hoewel hieruit niet blijkt dat de politie ook effectief hiernaar heeft gehandeld, vormt deze uitspraak alleszins een indicatie dat verzoekers vader kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse politie en justitie. Hoe dan ook, kan uit deze documenten niet blijken om welke reden verzoekers vader zou zijn aangevallen, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoeker zelf persoonlijke problemen zou kennen in Pakistan.

Betreffende de beëdigde verklaringen wijst verzoeker erop dat zijn vader deze verzamelde op vraag van de rechter. Hij stelt dat een affidavit in Pakistan heel normaal is en dat het een bijkomende indicatie vormt voor de problemen van zijn vader. Tevens wijst hij erop dat het gesolliciteerd karakter van een document niet betekent dat het document geen enkele bewijswaarde heeft. De Raad stelt vast dat de beëdigde verklaringen allemaal exact dezelfde tekst hebben en werden ondertekend door christenen. Als zodanig hebben deze verklaringen wel degelijk een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert. Daarenboven vormt de omstandigheid dat een aantal Pakistaanse christenen in een affidavit de voorgehouden problemen van verzoekers vader bevestigen, op zich geen onomstotelijk bewijs van deze problemen, laat staan van de problemen van verzoeker zelf.

Het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport (stuk 3) vermag aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk te doen. Dit rapport bevat immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker en die aldus niet volstaat teneinde alsnog een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker *in concreto* aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de mededeling in de aanvullende nota dat verzoeker religieus gehuwd is met een Pakistaanse vrouw en met haar intussen een kind heeft gekregen en de hieromtrent bijgebrachte documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt nergens onomstotelijk dat verzoeker met D.S. zou zijn gehuwd. In de weigeringsbeslissing in hoofde van D.S. wordt bovendien vermeld dat zij met verzoeker reeds in december 2018 in Brussel religieus huwde, terwijl verzoeker voorafgaand aan het bijbrengen van onderhavige aanvullende nota nooit melding maakte van dit huwelijk, noch van de zwangerschap van zijn echtgenote. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker religieus gehuwd is met D.S. en dat zij samen een kind hebben, doet dit geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen, aan de motieven in de bestreden beslissing en/of aan de beoordeling van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Indien verzoekers kind en/of echtgenote internationale bescherming zouden krijgen, en verzoeker wenst zich bij hen te voegen, dient hij zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, met name een aanvraag tot gezinshereniging.

2.3.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

Gelet op de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt bovendien dat deze motivering heden nog steeds actueel en correct is.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen advies bevat aan de minister of diens gemachtigde of een teruggrijving of verwijdering van verzoeker al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. De Raad wijst ambtshalve op de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de commissaris-generaal *“de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte [brengt] of de teruggrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4”*. *In casu* is dit niet gebeurd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, daar aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 februari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER